

A close-up photograph of a person's eye, which is light blue with a dark pupil. The eye is looking directly at the camera. Above and below the eye, the tip of a sword is visible, pointing downwards and upwards respectively. The background is a soft, out-of-focus light blue.

DVA MEČE

Karolina Limrová

HŮST

DVA MEČE

Karolina Limrová

DVA MEČE

Karolina Limrová

© Karolina Limrová, 2012

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-765-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-766-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-767-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-768-3 (Formát MobiPocket)

*Děkuji všem úžasným dámám, prvočtenářkám z týmu Dva meče. Vaše podpora, povzbuzování a připomínky byly nena-
hraditelné. Mé díky patří:*

*Maruše ambře Vaníčkové, Zdence Bye Liškové, Romaně Amishe Kotrlové, Ivaně Astrid Pavlusové, Hance Bambulce Bartlové, Bohunce bb Bencsové, Olze Carlie Nepšinské, Stá-
ně dorianně Senderakové, Lence Starostové, Zuzaně eleryn Štorkové, Haně Hanetce Netušilové, Hance HMR Říhové, Ivče Kakačové, Janě Janebce Olesíkové, Janě Jeanine Markové, Kamile Kamčí Vondrákové, Květě kytce Šteflové, Lence Šípo-
vé, Lence Slezáčkové, Kristýně Linfe Vítkové, Lucii Lucibur Buriánkové, Lucii luciskovi Kaucké, Michaele Misabells Ko-
letové, Veronice niktošce Kubašové, Michaele nyo25 Koutné, Pavle Pajam Machové, Petře Pospetě Pospíšilové, Míše Semiš-
ce Semirádové, Ivě Sfinze Bednářové, Zdence Silvaren Podpe-
rové, Veronice Twilly Šolíkové a Michaele yasmini Rozvodové.*

*Jakubovi
děkuji za všechno.*

I

Minneapolis, Minnesota, 1990

Běžela rychleji než kdykoli předtím, ale věděla, že neuteče. *Jim* nelze utéct. Snad získat pár vteřin navíc. Stačilo by, aby kolem projelo auto. Klidně by mu vběhla do cesty. *Oni* totiž většinou neútočí před svědky. Nebo by mohla potkat bandu opilců. Jindy by se jich bála. Dnes by s nimi šla, kamkoli by chtěli.

V kancelářských budovách kolem nesvítilo jediné okno. V plicích cítila pálení a v boku ji bodalo. Ulice spoře osvětlená pouličními lampami jí ozvěnou vracela zvuk vlastního přerývaného dechu. *Oni* slyšet nejsou.

Věděla, že mohl zaútočit už dávno. Jenže to by lov nebyl lovem. Znala jejich zvyky. Všechny ty morbidní libůstky, které jim pomáhaly zpestřit fádni věčnost. Krev nasycená kyslíkem a adrenalinem jim přece chutná mnohem víc.

A pak přišel okamžik, kdy už nemohla běžet dál. Rozhodně se před ním nechtěla plazit po čtyřech. Alespoň půl vteřiny hrdosti, než bude po všem. Vmáčkla se do temného vjezdu podzemních garáží přehrazeného plechovými vraty. Teď už si přála jen jedinou věc — aby se táta dozvěděl, co se s ní stalo.

Když se přízrak objevil pár metrů před ní, leknutím sebou trhla. Jako by použil kouzelnický trik. Usmíval se.

„*Seleno!*“ slyšela z dálky. Ztěžka polkla a vytřeštěnými očima sledovala, jak se útočník pomalu blíží. Poslední kroky si vychutnával. Už cítila jeho omamnou vůni. Působila jako anestetikum. Sprintem unavené svaly se zklidnily. Oběti se téměř nikdy nebrání. Jsou jako opilé.

„*Seleno, kde jsi?!*“

Netvor se zastavil těsně u ní. Sklonil se a zblízka jí hleděl do očí. Ty jeho stříbrné se divoce leskly. Mlčela. Bála se, aby otec nedorazil příliš brzy a nezemřel s ní.

„Škoda že máme tak málo času,“ zašeptal vrah a jeho stín splynul s jejím.

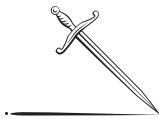
Minneapolis, Minnesota, 2010

Otočila jsem klíčkem v zapalování — už asi podesáté — a znovu se ozvalo jen kuckání a hrkání.

„Tak naskoč, ty mrcho!“ sykla jsem nelaskavě a praštila do volantu. Nepomohlo to. Volant jen nepatrně změnil tvar.

Naštvaně jsem se opřela a přemýšlela, co dělat. Můj starý cadillac měl za sebou snad tisíc oprav a právě dnes se nejspíš rozhodl, že je čas odebrat se na věčnost. Nakonec jsem sáhla do přihrádky v palubní desce, vytáhla nezbytné rekvizity a vystoupila. Zaposlouchala jsem se. V tomto podlaží podzemních garáží teď kromě mě nebyl nikdo. Nikdo, koho by mohl udivit pohled na řidičku, která si těsně po tom, co vystoupila ze svého auta, nasadila tmavé brýle a jediným pohybem ruky rozložila bílou slepeckou hůl.

Soustředila jsem se na šumění proudícího vzduchu. Narážel do stěn a odhaloval každé zákoutí, každou skulinu. Snadno jsem se zorientovala. Východ ležel dvacet metrů napravo. Dnes si budu muset vzít taxi.

„Centrála volá vůz sto patnáct. Přepínám.“

Vysílačka v palubní desce zapraskala a ženskému hlasu odpověděl sytý mužský baryton.

„Stopatnáctka slyší.“

„Máme hlášenu krádež kabelky v Elliotově parku. Jste nejbliž.“

„Rozumím,“ ozvalo se mrzutě.

„Nebruč, Billy. Procházka ti udělá dobře. Vsadím se, že se stejně láduješ hamburgera a piješ čtvrtý kafe,“ hlaholila spojovatelka.

„Třetí,“ ohradil se dotyčný a rádio se odmlčelo.

Policista Billy měl přede mnou jedno kafe náskok. Dopil jsem to své a stáhl okýnko, abych se prázdným kelímkem trefil přesně do koše na kraji chodníku.

V bočním zrcátku jsem zaznamenal ženskou postavu u zadních dveří. Rychle jsem ztlumil odposlech a vyklonil se z auta.

Vypadala jako holky na billboardech. Spíš hubená než štíhlá a opalovat se určitě nechodila. Byla bílá jako upír. Kdyby se tedy ty bestie jen tak procházely po ulicích.

„Potřebujete svézt?“ zeptal jsem se. Od jisté doby jsem si takových věcí zásadně nevšímal, ale její nohy navlečené v úzkých džínách se prostě přehlédnout nedaly. Ani vlasy černé jako uhel spletené do copu.

„Tohle je taxi?“ zeptala se.

Chtěl jsem se zasmát a prohlásit něco vtipného o té špinavé kraksně, ve které jezdím. Nápis na boku byl špatně čitelný. Jenže ona se otočila čelem a já si teprve teď všiml tmavých brýlí a bílé hole v její ruce.

„Jistě,“ odpověděl jsem a honem vystoupil, abych jí pomohl.

Jemně jsem se dotkl jejího lokte a směřoval ji ke dveřím. Okamžitě mě obklopil oblak citrusového parfému. Příjemný, ale na můj vkus příliš intenzivní. Otevřel jsem a ona nasedla. Odložila hůl, nahmatala pás a připoutala se.

„Kam to bude, slečno?“ zeptal jsem se, když jsem nastartoval.

Vypadalo to, že váhá.

„Fridley,“ odpověděla nakonec.

Přešel jsem do protisměru a otočil to. Provoz houstl, začínala večerní špička. Normálně se s pasažéry moc nebavím, ale teď jsem se přistihl, že horečnatě přemýšlím, jaké téma nadhodit. Kdykoli to šlo, sledoval jsem ji ve zpětném zrcátku. Nemohla to vidět, takže jsem nemusel uhybat pohledem.

Hrozně nerada se přibližuju k lidem. A není to kvůli sebeovládání. Za ty roky už jsem si na tu vůni a neustálou touhu zakousnout se jim do krku zvykla. Spíš mě přepadaly divné pocity. Nevěděla jsem, o čem si s nimi povídat. Pár společných témat k rozhovoru bych našla snad jen s dárci krve...

Vál silný vítr. Nesl s sebou mikroskopická zrnka prachu, která se od něj s tichým lupáním odrážela. Ty zvuky mi umožňovaly vytvořit si celkem podrobnou představu o jeho vzhledu. Nevypadal jako řidič taxíku. Neměl kolem pasu pneumatiku jako většina těch, kteří tráví vysedáváním v autě dny i noci. Byl hodně vysoký a podle těch svalů bych ho tipovala spíš na profesionálního sportovce nebo třeba

vyhazovače. Stačilo pár vteřin a věděla jsem, že má lehce vlnité vlasy a že mu sahají těsně pod uši. Voněly šamponem. Jeho voda po holení obsahovala ne zcela obvyklé esence. Armani, řekla bych. Tenhle chlap o sebe prostě dbal.

Naučila jsem se vytěsňovat zvuky, které momentálně nepotřebuju — jinak bych se z toho musela zbláznit —, a tak jsem si toho všimla až za pár minut — vysílačka u řidiče nesloužila ke kontaktování dispečinku taxislužby. On odposlouchával policejní hlášení. Zneklidnilo mě to.

„Pocházíte odtud?“ zeptal se opatrně.

„Narodila jsem se v Kalifornii. V Minneapolis ale žiju už spoustu let.“

Přikývl a natočil hlavu lehce doprava, nejspíš aby zachytil můj odraz ve zpětném zrcátku. Udělal to už několikrát.

„A vy?“

Slyšela jsem, jak se mu sotva znatelně zrychlil tep.

„Montana.“

Nejspíš se mu o tom nechtělo mluvit. Tím líp, třeba se už nebude vyptávat.

„Všem hlídkám poblíž západní strany jezera Harriet. Hlásili nám mrtvé tělo. Bude to asi síla. Oběť má prokousnutý krk. Vypadá to prý na nějaké zvíře. Koroner je na cestě. Přepínám.“

Na okamžik jsem ztuhla a podívala se na řidiče. Ne, nemohl to slyšet. Zvuk vysílačky byl stažený na minimum. Jezero Harriet. Do háje! To je opačným směrem!

„Stát!“ vykřikla jsem. Lekl se a dupnul na brzdu.

„Co je?“ Bezradně se rozhlédl a pak se otočil ke mně.

„Promiňte. Nechtěla jsem vás vylekat,“ omlouvala jsem se. Bylo mi trapně. „Na něco jsem si vzpomněla. Můžete to otočit?“

Zkoumavě se na mě díval, ale nakonec jen pokrčil rameny. Nejspíš už zažil leccos.

„Dobře. Kam to tedy bude?“

Je to příliš daleko, napadlo mě. Než tam dorazíme, stopy překryje pach všech těch policajtů.

„Je už tma?“ zeptala jsem se.

„Jo, jako v pytli,“ odpověděl nechápavě.

„Výborně!“ zajásala jsem. „Tak zastavte! Vystoupím tady.“ Prostě poběžím. Vezmu to po střechách.

Ta holka se musela úplně zbláznit, pomyslel jsem si.

„Tahle čtvrt' není vhodná k nočním procházkám,“ namítl jsem. „Znáte to tady? Mohla byste snadno zabloudit.“

Nervózně se ošila. I v tom šeru se dalo poznat, že ztrácí trpělivost.

„Vidíte tady někde autobusovou zastávku?“ zjišťovala po chvíli přemýšlení.

„Jo, jsme hned u ní. Ale co když teď nic nepojede?“ Představa, že nechám slepou holku uprostřed liduprázdné ulice, se mi nezamlouvala.

„Budu v pohodě,“ reagovala lehce podrážděně.

Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám, ale pak mi došlo, že to stejně nevidí.

„Fajn, je to vaše věc.“

„Taky si myslím.“

Pak se zatvářila provinile.

„Promiňte. Nechtěla jsem být hrubá. Díky za váš zájem, ale opravdu se o sebe umím postarat.“

Nevěřil jsem jí to, ale nedalo se nic dělat. Zeptala se, kolik mi dluží, a zaplatila. Rozhodl jsem se, že poodjedu jen na konec ulice a chvíli počkám, kdyby mě přece jen potřebovala. Postávala na zastávce a chyběl jí jen transparent s nápisem:

Volně k přepadení. Chtěl jsem počkat pět minut. Pak ji prostě donutím nastoupit a odvezu ji někam do centra. Vzápětí ale přijel autobus a zakryl mi na ni výhled. Ulevilo se mi.

Zamířil jsem zpátky do centra. Cestou jsem zesílil zvuk na odposlechu.

„Tady vůz padesát osm. Jsme tu první. Koroner už dorazil. Posily nepotřebujeme. Byl to pohled za všechny prachy. Ta mrtvola měla v krku tak velkou díru, že jí div neupadla hlava.“

Dupnul jsem na plyn a zhasl nápis TAXI na střeše. Neměl jsem moc velkou šanci přijet včas, ale po dlouhé době jsem získal tip, kde je hledat. Ten popis vypadal na jejich práci. Svině upírský!

Za půl hodiny jsem najel na silnici vedoucí k jezeru. Asi sto metrů od Lyndaleského parku mě minuly policejní hlídky. Z rádia už jsem se žádné podrobnosti nedozvěděl. Najít to místo ale nebylo těžké. S úklidem žlutočerné pásky, která měla zabránit vstupu nepovolaných osob, se moc nezdržovali. Její zbytky zůstaly na několika keřích lemujících úzký asfaltový chodník nedaleko břehu. Navíc tam pořád postávala spousta čumilů, které přivábila světla policejních majáček. Vmísil jsem se mezi ně. Vytáhl jsem padělaný policejní odznak.

„Vážení, vraťte se pěkně domů! Už tu není nic k vidění.“

S polohlasným reptáním se rozcházel. Potřeboval jsem tam chvíli zůstat sám, i když jsem pochyboval, že po tom nájezdu můžu ještě něco najít.

Vlevo, těsně na hranici světla a stínu, jsem zahlédl prudký pohyb. Příliš rychlý na to, abych dokázal určit, jestli se mi to nezdálo. Ne, je blbost, aby tu někdo z *nich* zůstával. Nechtějí, aby se o nich vědělo. Přesto jsem strčil ruku za záda pod bundu a nahmatal rukojeť dlouhé dýky. Vstoupil jsem do tmy. Voda v jezeře šplouchala, stromy šuměly, ale jinak se vůbec nic nepohnulo.

Vrátil jsem se pro baterku a začal systematicky prohledávat místo činu. Zválená tráva, sem tam cákance od krve.

Ne moc, *oni* obvykle neplýtvali. Pečlivě jsem prolezl každý čtvereční metr v nejbližším okolí. Trvalo mi to skoro hodinu. Nenašel jsem vůbec nic.

Domů jsem se dovlekl někdy ve dvě ráno. Dobrých třicet hodin jsem nespal. Za dveřmi pronajatého bungalovu jsem rozkopl hromadu reklamních letáků. Bundu jsem odhodil na gauč. Z hromádky barevných potištěných papírů se oddělila malá bílá obálka. Sebral jsem ji. Padal jsem hladý. Chuť k jídlu mě přešla ve chvíli, kdy jsem rozpoznal úhledné písmo na přední straně zásilky. V žaludku jsem měl najednou kamení a v puse hořko. Obálka zmačkaná do neúhledné kuličky skončila v koši. Neotevřená.

Zhasl jsem a svalil se do postele. V džínách a ve svetrů. Rozbolela mě hlava.

Kolikátý už to byl dopis? Možná dvacátý... Psala vytrvale a neodradilo ji ani moje mlčení. Mnohokrát mě napadlo, jestli ten její tuší, že se mě jeho manželka snaží kontaktovat. Přál jsem si, aby mě nechala na pokoji. Ať si užívá svou nesmrtelnost a přestane předstírat, že jsme pořád ještě... přátelé.

Ze všeho nejvíc bych si ale přál, aby se to nikdy nestalo. Měl jsem si ji vzít hned po maturitě. Jenže tenkrát jsem si bláhově myslel, že mi nic neuteče. Kate mě přece měla ráda. Koho by napadlo, že by se nakonec mohla zamilovat do...

Syknul jsem a převalil se na druhý bok. Tohle nikdy ne-skousnu. Namlouval jsem si, že bych se cítil o dost líp, kdyby ten její nebyl... *upír*.

Pohybovat se svou přirozenou rychlostí, to byl luxus, který jsem si mohla dopřát jen málokdy. O to víc jsem si to teď užívala. V té tmě mě nikdo nemohl vidět. Vyhnout se

osvětleným plochám nebyl problém. Vnímala jsem, jak teplo, které se z nich šíří, rozvlnilo vzduch. Pokud mě někdo zahlédl, trvalo to příliš krátce, než aby uvěřil tomu, že se to opravdu stalo. Zbývalo jen doufat, že přijdu včas a stopa ještě nevyvane. K jezeru jsem dorazila chvíli předtím, než odjela policejní auta. Musela jsem čekat.

Jenže pak přijel on.

Náhoda? Nedávalo to žádný smysl. Třeba je to jeho koníček. Když zrovna neřídí taxi, píše detektivky. Proč by jinak odposlouchával policejní hlášení a nosil odznak? Nejspíš falešný, protože si dal velký pozor, aby se s těmi skutečnými strážci zákona nepotkal. Rozpustil to malé srocení a pak se najednou prudce otočil mým směrem. Moc nechybělo a viděl mě. Netuším, proč jsem k němu přišla tak blízko. Možná za to mohlo překvapení, že se tam objevil. Bleskově jsem se vyšvihla do koruny jedné z obrovských lip rostoucích podél břehu. Pak už jsem ho sledovala z desetimetrové výšky. S baterkou v zubech prohledával trávu i keře. Proč to dělal!?

Odjel až dlouho po půlnoci. Konečně jsem mohla slézt dolů a začít hledat. Zastavila jsem se uprostřed zdusané travnaté plochy a zkoumala pachy. Změť lidských vůní, nikotin, pot. Po chvíli jsem poznala i jeho vodu po holení. Nakonec jsem se přistihla, že její vůni následuji všude, kam se hnul. Málem jsem si začala nadávat nahlas.

Jezero se ve větru vlnilo a já na moment zůstala užasle stát. Do vzduchu se uvolňovaly miliardy mikroskopických krůpějí. Narážely do sebe, vzlétaly a padaly dolů, aby je vodní masa znovu pohltila.

Náhle jsem to ucítila. Konečně! Nezaměnitelný pach ulpěl na stéblech trávy na břehu. Tu vůni jsem okamžitě poznala. Nechal ji tam můj vrah.

Stopa zjevně vedla do vody. Jako by tušil, že ho někdo bude hledat. Proč by se jinak obtěžoval zahlazováním stop? Ale já měla dost času, celou věčnost. Rozběhla jsem se podél

břehu a hledala, kudy z vody vylezl. Trvalo to pár hodin. Nakonec jsem celá vzteklá skončila na stejném místě, kde jsem začala.

To není možný! Přece musel někde vylézt!

Zarazila jsem se. Nemusel. Nepotřebuje se nadechnout. Může tam klidně zůstat až do dalšího lovu. Sebrala jsem oblázek a našťavaně ho hodila do vody.

„Fajn, já si počkám!“ zavrčela jsem výhrůžně. „Dřív nebo později dostaneš hlad.“

Jenže pak mi došlo, že já ho mám už teď. Ne zas tak velký, abych nemohla mezi lidi, ale tak daleko to nikdy nenechávám zajít. Měla bych vyrazit co nejdřív. Jenže moje auto pořád stálo nepojízdné v garážích na Downtownu.

„Do háje!“

Neměla jsem moc peněz. Dědictví po tátovi se povážlivě tenčilo a představa, že budu někde na pumpě umývat přední skla, mi vždycky málem vehnala slzy do očí. Kdysi jsem chtěla dělat pediatrii...

Zavrtěla jsem hlavou, abych ty frustrující úvahy zaplašila. Věděla jsem, že klidně můžu běžet, bude to rychlejší. Jenže nemít auto... Jako bych ztratila další kus něčeho lidského.

Ale lepší je mít vztek než brečet, to jsem se naučila už dávno. A tak jsem zamířila pryč z města. Do rezervace a zpátky to do svítání stihnu. A pak si pro něj dojdu. Aby konečně zaplatil. Ta představa mě povzbudila.

Brzy ráno po návratu z lovu jsem se zastavila doma, abych si dala sprchu. Předpokládala jsem, že ta stvůra stejně během dne nejspíš nevyleze z vody. Pár hodin zdržení by nemělo vadit. K jezeru pojedou autobusem. Jako člověk.

Převlečená, osvěžená a odhodlaná jsem vyšla na ulici. Hůl a brýle samozřejmě s sebou. Šla jsem pomalu a zkušeně předstírala naprostou závislost na té bílé věci v mé ruce. Na zastávku vzdálenou pouhé tři bloky od mého domu jsem došla asi za čtvrt hodiny. Lidé postávající na chodníku

mi uhýbali z cesty. Na zastávce se kolem mě vytvořil lidu-prázdný ostrůvek. Znovu jsem si musela gratulovat k tomu geniálnímu převleku. Nikdo neměl chuť se dávat do řeči se slepou dívkou. Nikdy. Samozřejmě mi občas někdo pomohl přes ulici, ale hlubší rozhovory nehrozily. A mně uměle vytvořená samota vyhovovala.

Přímo u obrubníku najednou zastavilo auto. Okýnko na straně spolujezdce sjelo dolů.

„Slečno?“

To se mi snad jenom zdá!

„Nechcete někam svézt?“ zeptal se podobně jako včera. Zavanul ke mně Armani a pak taky jeho vlastní vůně. Už jsem ji dokázala odlišit. Nevěděla jsem, co odpovědět. Můj zmatený výraz nejspíš přisuzoval tomu, že ho nepoznávám. Takže vystoupil, obešel auto a svou otázku mi zopakoval tváří v tvář. Jeho srdeční tep prozrazoval lehkou nervozitu.

Rozpačitě jsem si olízla rty a pak jsem tak potichu, aby to neslyšel nikdo jiný, odpověděla: „Děkuju, ale já... nemůžu si dovolit jezdit tak často taxíkem.“

Možná by bylo lepší něco si vymyslet, a ne se takhle hloupě shodit. Ale on se usmál, položil mi ruku na záda a už mě tlačil k autu.

„To je v pořádku. Já dnes nepracuju.“

Pomohl mi nasednout — tentokrát k němu dopředu. Ne-protestovala jsem. Nastoupil a chystal se vypnout rádio. Hrál-li Beatles.

„Mně to nevadí,“ vyhrkla jsem. Až pak mi došlo, že bych o pohybu jeho ruky přece neměla mít tušení. Naštěstí si toho nevšiml.

„Jak je libo,“ usmál se a zařadil rychlost.

„Takže — kam jedete?“ zeptal se.

To byl problém. Těžko jsem se mohla nechat odvézt k jezeru. On tam včera v noci byl a asi by se dost divil, že chci zrovna tam.

„Nemám žádný konkrétní plán,“ odpověděla jsem rezignovaně. „Prostě jsem potřebovala ven.“

Chvilí mlčel. Zdálo se, že přemýšlí.

„Pojďte se mnou na oběd. Nebo na kafe,“ opravil se honem, když viděl, jak jsem se zatvářila. Za tu grimasu mohla představa lidského jídla. Nemohla jsem si pomoci. Zachmuřil se. Byl zklamáný.

„Já jsem zrovna teď jedla,“ pokoušela jsem se to napravit.

Nic na to neřekl. Přemýšlela jsem, proč se se mnou vůbec zdržuje. No jistě, napadlo mě, on asi bude jeden z těch chlápků postižených chorobným ochrannitelským komplexem.

„Nemusíte to dělat,“ řekla jsem podrážděně. „Soucit nesnáším.“

Zavrtěl hlavou.

„Tohle si myslíte? Proto nechcete jít?“

Neodpověděla jsem. Slepota mě tolik netrápila. Spíš mé odlišné stravovací návyky.

„Nejsem samaritán,“ pokračoval a já v jeho hlase slyšela úsměv. „Přiznám se, že nevím, proč jsem vám zastavil. Což asi nezní lichotivě...“ Krátce se ke mně otočil. Z částecek opile poletujícího prachu, které se odrážely od jeho obličeje, jsem zjistila, že se tváří rozpačitě.

Usmála jsem se.

„A já nevím, proč jsem nastoupila. To taky moc nepotěší.“

Zasmál se. Ten zvuk jsem dokázala vnímat rozložený do všech jednotlivých tónů. Jejich hloubku, sytost, barvu. Všechno dohromady to znělo velice příjemně.

„Krásně se smějete,“ řekla jsem náhle. Pocit trapnosti, který následoval, mě vmáčkl hlouběji do sedadla.

„Díky.“ Nezdálo se, že by mu můj kompliment vadil.

„Tak tedy,“ pokračoval a soustředil se zase na řízení. „Můžeme to udělat takhle. Já si koupím něco do ruky a projedeme se. Pojedeme třeba k jezeru Harriet. Co vy na to?“

Hrklo ve mně. Měl talent jezdit na stejná místa, kam jsem potřebovala já. Málem jsem se rozesmála. Výborně, pane tajemný, to se hodí.

„Dobře, to беру,“ odpověděla jsem spokojeně.

„Už jste tam byla? Nádherný místo. Třeba budeme mít štěstí a v Bandshell zahraje orchestr.“

„Jistěže jsem tam už byla. Vždyť tu žiju už čtyřic...“ Zaskakala jsem se a div jsem si při tom nepřekousla jazyk. „Čtyři roky,“ opravila jsem se honem. Ne, opravdu to nebyl dobrý nápad někam s ním jezdit. Měla bych raději jen přikyvovat, usmívat se a mlčet!

„Prima. Bál jsem se, že orchestr už jste dnes taky měla,“ zavtipkoval.

Vyprskla jsem. Ano, hudebníky bych si bývala dala radši než to kafe.

„Kolik vám je?“ zeptal se najednou a vzápětí zaúpěl. „Promiňte. Zapomeňte na tu otázku. Neumím se chovat. Což není omluva...“ Rozhořčeně zavrtěl hlavou. Je legrační, jak bláznivě se lidé chovají, když si myslí, že je nevidím. Dalo mi dost práce nezačít se zase smát. Kromě toho... kdybych mu měla odpovědět pravdivě, asi by to způsobilo drobnou dopravní nehodu. Pravdu bylo třeba vydělit dvěma.

„Nic se neděje,“ chlácholila jsem ho. „Je mi dvacet. A půl,“ dodala jsem pro větší věrohodnost.

Znovu se omluvil, ale bylo znát, že už se cítí uvolněně.

Zaposlouchala jsem se. V jedoucím autě se mi okolní krajina vnímala hůř. Mohl za to hluk motoru, který mi znemožňoval přesněji rozpoznat zvuk odrazu proudícího vzduchu. Já sama jsem kvůli tomu jezdila dost pomalu a s okny dokořán.

„Už tam budeme?“ zeptala jsem se. Odhadovala jsem, že ty houkačky vpravo mířily k metodistické nemocnici. Za chvíli asi odbočíme doleva.

„Pěťadvacet,“ odpověděl zamyšleně.

Překvapeně jsem zamrkala.

„Čeho? Minut? To se mi nějak...“

„Ne,“ zasténal. „Omlouvám se, byl jsem mimo. Přeslechl jsem vaši otázku. *Mně* je pětadvacet.“

Tentokrát už jsem se opravdu rozesmála.

„Klidně se smějte. Jsem expert na společenskou konverzaci, nic jinýho si nezasloužím.“

Byl to úžasný pocit — smát se. Už dávno se mi to nestalo. Divoce jsem šermovala rukama ve snaze ho uchlácholit, ale vzhledem k tomu hýkání, které ze mě vycházelo, to nemohlo fungovat.

A on se neurazil. Jeho výraz mi připadal velmi spokojený.

Bylo mi skvěle. Nikdy by mě nenapadlo, že s ní bude taková legrace. Rozesmát ji se ukázalo jako nejsnadnější věc na světě.

Zaparkoval jsem o pět ulic dál než v noci. Teď jsem neměl chuť myslet na mrtvolu ve křoví. A představa, že si budeme povídat a já přitom nenápadně prolezu pár zarostlých zákoutů v okolí místa činu, mi připadala uhozená.

Odepnula si pás a otočila se ke mně. Napadlo mě, že bych hrozně rád věděl, jakou barvu mají její oči schované pod velkými černými brýlemi.

„Já tedy taky nejsem zrovna expert na bonton...“ začala s úsměvem.

„To bolelo,“ zasténal jsem, ale ona se rozpustile zachichotala.

„Nicméně,“ pokračovala srdnatě. „Ještě jsme se nepředstavili.“

Teď jsem se vážně vyděsil. Opravdu jsem s ní jel dvacet minut autem a neřekl jí svoje jméno?!

„Pokud máte chuť utéct, pochopím to,“ nabízel jsem zahánbeně.

Pomalou zavrtila hlavou.

„Já jsem Selena.“ A podala mi ruku.

Přijal jsem ji. Opatrně a skoro se zatajeným dechem.

„Není ti zima?“ zeptal jsem se. Zdála se prochládlá.

„Takové jméno jsem ještě neslyšela,“ odsekla a stáhla svou ruku zpátky.

Při nejbližší příležitosti se přivážu k těžkému betonovému kvádru a hodím se do jezera. Můj dar nechápat ženy zřejmě dozrál během uplynulých let k dokonalosti.

„Daniel. Danny,“ řekl jsem honem. „Kdybys mi dala fac-ku, strašně by mi to pomohlo.“

Rty se jí zase zvlhnily do úsměvu. Ulevilo se mi. V duchu jsem si nadával. Obvykle se mi tohle nestávalo. Obvykle jsem říkal věci ve správný čas a na správném místě. Ale tohle?! Jasně, poslední roky jsem netrávil milostnými schůzkami. Dnem i nocí jsem brázdil město a hledal nějakou studenokrevnou stvůru, abych jí mohl vyříznout srdce z těla a vybit si na ní vztek. To nebyla nejlepší průprava na... rande? Nesmysl...

Neměla jsem to dělat, napadlo mě už asi potřetí. V jeho přítomnosti jsem si přestávala dávat pozor na to, co dělám a co říkám. Každou chvíli mi hrozilo, že se prozradím. Jenže i tohle bylo na tom všem přitažlivé.

„Musím tě zklamat, ale to neudělám. Nemůžu tě praštit,“ odpověděla jsem s předstíraným smutkem.

„Jsi šlechetná,“ reagoval vděčně.

„Mohla by mě z toho bolet ruka,“ dodala jsem a on se začal smát.

Vystoupili jsme. Daniel odběhl k pojízdnému karavanu pro hot dog.

„Fakt si nedáš?“ zeptal se, když pak přinesl dva. Podle pachu s příchutí chilli. Aniž bych tomu dokázala zabránit, odporem se mi nakrčil nos.

„Ne, vážně nemám hlad,“ zabručela jsem a musela se na okamžik odvrátit. Tenhle pes měl v sobě moc kečupu. A málo krve.

„Už mi to došlo!“ zvolal s plnou pusou.

Ztuhla jsem s nakročenou nohou a chystala se utéct.

„Že ty nejíš maso! Uhodl jsem to?“

„Chytřej,“ odpověděla jsem vyhýbavě. Měla bych přestat šílet. Většina lidí ani nevěří, že existujeme.

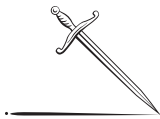
Než jsme došli k Bandshell, zhltнул obě porce a umyl si ruce v pítku poblíž hlediště.

„Vypadá to, že máme štěstí,“ zajásal a přehlédl otevřené prostranství. „Na pódiu se něco chystá. Chceš se tu zdržet?“

Vděčně jsem přikývla. Poslouchat hudbu a mlčet bude lepší než ho nechat příliš přemýšlet. Navíc — já miluju hudbu. Málokdy si ji ale můžu dostatečně užít. Slyším totiž všechno. Každou nepřesnost, přehmaty. Tihle muzikanti ale hráli moc dobře. Fakt, že se na mě Daniel dívá, mi prozradil dřív podivný pocit než moje smysly. Nesměla jsem ale vypadnout z role. Předstírala jsem, že o tom nevím.

Skončila první skladba a já si z ní nepamatovala skoro nic. Vnímala jsem jen jeho teplo a vůni.

Naklonil se blíž. Pootočila jsem hlavu.

Nejspíš bych se měl nad sebou hluboce zamyslet. Soustředit se na dění na jevišti bylo nad moje síly. Neměla tušení, že na ni zírám. Využil jsem toho. Zkoumal jsem detailně její profil. Každý kousek tváře, který nezakrývaly ty zpropadené brýle. Měl jsem nutkání natáhnout ruku a sundat je.

„Strašně rád bych viděl tvoje oči,“ zašeptal jsem jí do ucha.

Ona najednou vyskočila a její hůl přitom zbrklém pohybu spadla na zem. Rychle jsem ji sebral a vložil zpět do Seleniny ruky.

„Promiň,“ vydechl jsem překvapený její bouřlivou reakcí.

Hledala jsem ztracenou rovnováhu. Řada z nás se běžně pohybovala mezi lidmi bez brýlí. Stříbrná barva našich duhovek sice vypadala nezvykle, ale neděsila jako oči upírů v hollywoodských slátaninách. Jenže moje brýle... Kdybych je sundala, měla bych pocit, že se svlékám. Chránily mě lépe než neprůstřelná vesta.

Slyšela jsem, jak mu buší srdce. Jak jeho ruka rozráží vzduch směrem ke mně. Jako by se mě chtěl dotknout, ale pak si to rozmyslel. Ráda bych jeho poznámku obrátila v žert, ale už se to nedalo vzít zpátky.

„Ty za nic nemůžeš,“ uklidňovala jsem ho.

„Neměl jsem na to právo,“ odporoval.

Nevěděla jsem, co říct. Pocit paniky, který ve mně ta

obyčejná věta vyvolala, ještě nezmizel. Uvědomila jsem si, jak moc jsem celou dobu hazardovala. Šla jsem na schůzku s člověkem!

„Kdyby ti to nevadilo, ráda bych se vrátila,“ požádala jsem. Hlas mě zradil. Bylo slyšet, jak moc jsem rozrušená.

Daniel přikývl.

„Odvezu tě.“

Vzal mou ruku a položil si ji na ohbí paže. Mlčky mě dovedl k autu. Celou cestu do centra jsem se snažila vymyslet nějaké nezávadné téma k rozhovoru, ale nic mě nenapadlo. S lidmi to prostě neumím. Vysadil mě na stejné zastávce, kde jsme se před dvěma hodinami setkali, protože až před dům jsem se odvézt nenechala.

Pomohl mi vystoupit. Čekala jsem, až odjede, ale zdálo se, že váhá.

„Omlouvám se,“ zopakoval už asi podvacáté.

Věnovala jsem mu něco jako úsměv a doufala, že už konečně zmizí. Byla jsem nejistá. Vzbudil ve mně pocity, které jsem se mnoho let snažila zakonzervovat a pohřbít.

Nejsem člověk!

Skutečnost, že jsem si něco takového musela v duchu neustále opakovat, svědčila o tom, jak moc mě vykojil. Tohle už nesmím dopustit. Nikdy.

Nakonec se přece jen odlepil od obrubníku. Ztěžka jsem polkla a přemýšlela co dál. Chtělo se mi zavřít se doma a zkusit na všechno zapomenout. Ale měla jsem něco na práci. Pořád jsem věřila, že až dostanu to monstrum skryté v jezeře, něco se změní. Pronásledovala jsem ho dvacet let. Od chvíle, kdy jsem po proměně otevřela oči. Moje existence žádný jiný smysl neměla.

Stála jsem a naslouchala. Během vteřiny jsem získala perfektní přehled o každém zrnku prachu v okruhu padesáti metrů. Věděla jsem o všech stromech, lidech i autech.

A zjistila jsem, že neodjel.

Zastavil na konci ulice, na stanovišti pro taxíky. Slyšela jsem, jak se domlouvá s několika dalšími řidiči, že si tam vůz na chvíli nechá. Pak se vracel za mnou. Zpanikařila jsem. Zastavil se pár metrů ode mě.

Jakmile jsem vykročila, vydal se za mnou. Nechával mezi námi stále stejný odstup. Vytrvalý jako buldok, to se mu muselo nechat. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli mám zuřit, nebo podlehnout tomu elektrizujícímu pocitu, který mi jeho zájem způsoboval. Nakonec ale zvítězily obavy. Jak dlouho mě hodlá sledovat? Přece ho nemůžu celý den vláčet za sebou! Musím se vrátit k jezeru, než zemře další člověk!

Věděla jsem o každém jeho pohybu. O každém kroku i každém zaváhání. Soustředila jsem se na všechny podrobnosti. Zkoumala jeho tvář otištěnou ve vzdušných prouděch, prohlížela každý jednotlivý pramen vlasů. Mohutné ruce strčené do kapes bundy. Když se otočil vítr, dostihla mě jeho vůně.

Bylo to fascinující. Přestala jsem vnímat cokoli kromě něj. Vedlo mě podvědomí. Vyhýbala jsem se překážkám, aniž bych na to musela myslet. Příliš jsem se zaměřila na muže, který mě sledoval. Jak jinak si vysvětlit, že jsem se navzdory svému rozhodnutí ocitla před svým domem? Uvědomila jsem si to až ve chvíli, kdy se ozvalo mé jméno.

„Slečno! Slečno Torresová!“

Vchodové dveře se rozletěly. Ten ječivý hlas patřil bezpochyby mé domácí. Úspěšně jsem se jí vyhýbala už šest týdnů. Zaznamenala jsem, že Daniel se schoval za stromem.

„Paní Downeyová,“ hlesla jsem a pokusila se usmát. Teď ne! Ne před ním!

„Můžete děkovat Bohu, že jsem na vás narazila,“ začala přísně.

No, to rozhodně budu. Tohle je nejspíš trest za moje hříchy.

„Věřte mi, je lepší, že to uslyšíte ode mě než od smírčího soudce.“ Ruce si pro větší důraz založila na mohutné hrudi.

„Opravdu?“ Na víc jsem se nezmohla. Kdybych byla člověk, srdce by mi právě teď tlouklo tak rychle jako Dannymu.

„Samozřejmě!“ reagovala popuzeně. „Vážená slečno, dlužíte mi už šest nájmů! Já nejsem pedant. Chápu, že se občas někdo může s platbou zdržet. Ale vy jste nereagovala na mé vzkazy!“ Ted' mi šermovala před obličejem ukazováčkem, jako bych se — coby slepá dívka — mohla jejího gesta polekat. Dostala jsem neovladatelnou chuť se jí do toho prstu zakousnout. A to jsem nikdy člověka nenapadla!

„Takže, mluvila jsem o tom se svým právníkem. Podle něj nemám naději z někoho, jako jste vy, peníze dostat.“

Ne, do prstu ne. Tohle chce klasiku. Prostě ji rafnu do krku.

„Ano?“ kuňkla jsem a jako u vytržení sledovala, jak Daniel drtí rukama kůru toho ubohého stromu.

„No jistě!“ odpověděla bytná, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě. „S vaším postižením těžko dostanete nějakou práci. A kdyby vás zavřeli, tak už vůbec ne. Ještě bych musela na své náklady stěhovat váš nábytek.“

Vykročil k nám. Stálo mě veškeré sebeovládání dívat se pořád před sebe a předstírat, že o něm nevím.

„Vystěhujte se! Zítra večer vás tu už nechci vidět!“ dokončila svou litanii, vběhla do domu a práskla za sebou dveřmi.

Stála jsem jako zařezaná. Zaplavilo mě tolik pocitů, že kdybych se pokusila promluvit, nejspíš by mi z pusy místo slov vyletělo něco jako kokrhání.

„To je ale baba odporná!“ zahřímal Danny, když došel až ke mně.

Ani jsem se nenamáhala předstírat překvapení. Bylo mi trapně. Strašně trapně. Asi nejtrapněji od doby, kdy jsem se počürala na oslavě svých pátých narozenin před všemi svými kamarády.

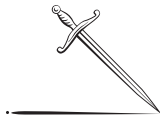
Zároveň jsem ale byla šťastná, že přišel.

„No, dlužím jí dost peněz.“ Dovolila jsem si jistou velkorysost a rychle zapomněla, že jsem z ní ještě před chvílíčkou chtěla vysát krev.

Mlčel a stejně jako já zíral na zavřené dveře.

„Kolik?“ zeptal se.

„Na to zapomeň!“ vyjela jsem na něj. Tohle předčilo i ty počůrané narozeniny.

Proč musí ženský vždycky všechno tak komplikovat?!

Tohle jsem ale nahlas neřekl. Moje chabé zkušenosti v komunikaci se ženami mi napovídaly, že teď musím opatrně.

„Nechtěl jsem tě urazit.“

„Ale urazil!“ odsekla.

Konec diplomacie!

„Chci ti jenom pomoci!“ houknul jsem na ni a chytil ji za paži. Otočila se ke mně, ve tváři ohromení.

„Promiň,“ utrousil jsem a pustil ji.

„Omluvy ti jdou dobře,“ zabručela.

„Vedle tebe mám dost příležitostí trénovat,“ syknul jsem a s úžasem zjistil, jak ohromně mě to baví.

Usmála se.

„Mír?“ zeptala se a podala mi ruku.

Pravděpodobně jsem se culil jako pitomec, ale ona to naštěstí nemohla vidět.

„Mír.“ Stiskl jsem nabízenou dlaň.

„Jsi zase úplně prochládlá. Měla by ses líp oblíkat,“ poznamenal jsem a pustil ji. „Co tedy navrhuješ? Pochopil jsem, že peníze nepřijmeš.“

Zavrtěla hlavou.

„Máš kam jít? Pomůžu ti se stěhováním.“

Zatvářila se rozpačitě a otočila se na druhou stranu, jako by odtud měla přijít pomoc.

„Nemáš,“ odpověděl jsem si s povzdechem.

Přecházel tam a zpátky. Vzduch kolem jeho těla divoce vířil a já ho vnímala tak dokonale, že bych ho dokázala namalovat. Momentálně jsem nebyla schopná se soustředit na nic než na aroma jeho kůže, které se šířilo všude kolem.

„Máš toho hodně?“ zeptal se najednou.

„Čeho?“

„Věcí. Nábytku. V tom bytě,“ vysvětloval trpělivě.

„Aha. Ne,“ přiznala jsem neochotně. „Jednu skříň, nějaké oblečení. Pár knížek. Nedokázala jsem je vyhodit, potom co...“

„A postel?“ zjišťoval ještě.

Do háje!

„Ne... jen tu skříň.“

Nevěřicně se na mě díval.

„Matraci? Deky?“

„Vyplňujeme snad anketní lístek, nebo co?“ vybuchla jsem.

„Co je ti do toho, jak spím?“

„Ženská!“ zaúpěl potichu, ale já to perfektně slyšela.

„Očividně!“ zasyčela jsem.

„Je mi fuk, jak spíš. Pro mě za mě se klidně můžeš věšet do té své skříně jako netopýr! Snažím se jen zjistit, jestli se tvoje věci vejdou ke mně. Nemám totiž zrovna palác.“

Údivem mi spadla brada.

„K tobě? Moje věci?“